

इन्द्रियगुणान्द्रियभोग्यान्रूपादीन् आवृत्य अस्तंस्वरूपं गच्छतीति योजना ॥ १४ ॥ अस्य पुनः पुनर्देहावाप्तौ हेतुमाह प्रणीतमिति प्रणीतं कर्मणा उपस्थापितं मार्गं विषयं कर्मणैव नीयमानः कर्मफलं सुखादिप्राप्नोति यतः प्रवृत्तं प्रवृत्तिप्रधानं धर्मपुण्यपापालकं आप्तवान्कृतवान् आत्मविदिति पाठे प्रारब्धकर्ममात्रविषयोयं श्लोकः ॥ १५ ॥ एतत्परिहारार्थं निवृत्तं धर्ममाह विषया इति आहरणं आहारो विषयभोगस्तद्वर्जितस्य विषयाः शब्दाद्यभिलाषाः विनिवर्तिते परंतु सो वासनालको न निवर्तते सोऽपि परं आत्मानं दृष्ट्वा अवाप्तसकलकामस्य पुंसो निवर्तते भोगेच्छां त्यक्त्वा लानं पश्यतो विषयबंधो निवर्तत इत्यर्थः ॥ १६ ॥ कर्मगुणैः कर्माणि गुणभूतानि येषां विषयसंगैः मनसि मनःप्रधाने त्वंपदार्थेऽस्ति तामात्रे तदामनोपीति शेषः ब्रह्मसंपद्यते कुतः यतस्तत्रैव प्रलयंगतं भवति ॥ १७ ॥ ब्रह्मपदार्थमाह अस्पर्शनमिति स्पर्शादिहीनत्वात् स्पर्शनादिक्रियानाश्रयं अनिद्रियत्वात् श्रवणादिक्रियाहीनं अशृण्वानं अवितर्कं अनुमानगम्यं ईदृशं परंब्रह्मसत्त्वं बुद्धिः प्रविशते ॥ १८ ॥ अध्यायार्थमुपसंहरति मनसीति आकृतयो घटादिव्यक्तयः मनः संकल्प

अंतरात्मा तथा देहमाविश्येन्द्रियरश्मिभिः ॥ प्राप्येन्द्रियगुणान्यंच सोऽस्मात्प्रवृत्त्यगच्छति ॥ १४ ॥ प्रणीतं कर्मणामार्गं नीयमानः पुनः पुनः ॥ प्राप्तोत्ययं कर्मफलं प्रवृत्तं धर्ममाप्तवान् ॥ १५ ॥ विषया विनिवर्तिते निराहारस्य देहिनः ॥ रसवर्जं रसोऽप्यस्य परं दृष्ट्वा निवर्तते ॥ १६ ॥ बुद्धिः कर्मगुणैर्हीना यदा मनसि वर्तते ॥ तदा संपद्यते ब्रह्मतत्रैव प्रलयंगतं ॥ १७ ॥ अस्पर्शनं मशृण्वानमना स्वादमदर्शनं ॥ अघ्राणमवितर्कं च सत्त्वं प्रविशते परं ॥ १८ ॥ मनस्याकृतयो मग्नान्स्त्वभिगतं मतिं ॥ मतिस्त्वभिगता ज्ञानं ज्ञानं चाभिगतं परं ॥ १९ ॥ इन्द्रियैर्मनसः सिद्धिर्न बुद्धिर्बुद्ध्यते मनः ॥ न बुद्धिर्बुद्ध्यते व्यक्तं सूक्ष्मं त्वेता निपश्यति ॥ २० ॥ इति श्रीमहाभारते शांति ० मोक्ष ० मनबृहस्पति सं ० चतुरधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २०४ ॥ मनुष्यमात्रं दुःखोपघाते शरीरे मानसे चाप्युपस्थिते ॥ यस्मिन् न शक्यते कर्तुं यत्नस्तं नानुचितयेत् ॥ १ ॥ भौषज्यमेतद्दुःखस्य यदेतन्मानुचितयेत् ॥ चित्यमानं हि चाभ्येति भूयश्चापि प्रवर्तते ॥ २ ॥ प्रज्ञायामानसं दुःखं हन्याच्छारीरमौषधैः ॥ एतद्विज्ञानसामर्थ्यं न बालैः समतामियात् ॥ ३ ॥

कृतत्वात्तत्रैव मग्नमावति तथा चाक्षपादाचार्यप्रणीतं सूत्रं दोषनिमित्तं रूपादयो विषयाः संकल्पकता इति एवं मनसो बुद्धौ बुद्धेर्जीवितस्य ब्रह्मणि च लय इत्यर्थः ॥ १९ ॥ सिद्धिर्नेति नकारः काकाक्षिवदुभयत्र संबध्यते कार्येण कारणव्याप्तेरिन्द्रियादयः स्वं स्वं कारणं न बुद्ध्यन्ते सूक्ष्मं तु चिदात्मा सर्वं पश्यति तदनु विद्धा उत्तरे तु स्वं स्वकार्यं पश्यतीत्यर्थः ॥ २० ॥ इति शांति ० मोक्ष ० नैलकंठीये भारतभावादीपे चतुरधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २०४ ॥ ॥ ७३ ॥ दुःखोपघाते इति दुःखरूपे उपघाते प्रागुक्ते योगे विधेयसि शरीरे व्याध्यादौ मानसे शोकादी च यस्मिन् सति यलो गाम्यासः कर्तुं न शक्यते तद्दुःखोपघातं नानुचितयेत् अचित्तयैव तं परिहरेदित्यर्थः ॥ १ ॥ एते देवाह भौषज्यमिति ॥ २ ॥ ३ ॥